

Hej,

Jag vill gärna att du hör min berättelse. Jag är papperslös och gömmer mig någonstans i Sverige.

När jag bodde i Afghanistan såg jag barn som jobbade som vuxna.

Jag såg kvinnor som behandlades som slavar.

Jag såg ett samhälle där religion var viktigare än skola.

Där oskyldiga misshandlades.

Och jag ville ändra det. Så jag började jobba för barns och kvinnors rättigheter.

Men jobbet var riskfyllt, och både jag och min pappa blev döds-hotade.

Vi hade två val: att leva eller att dö.

Och vi ville leva så vi bestämde oss för att fly.

Min mamma grät den dagen vi lämnade allt: vårt hus, våra vänner, ett helt liv lämnade vi kvar.

När vi kom till Iran, delades min familj av soldater.

Jag var tvungen att resa vidare själv.

Fast resan var livsfarlig, bestämde jag mig för att åka till Sverige: ett land där de skulle förstå mig, tänkte jag.

Jag kommer ihåg första gången jag såg sjöarna och skogarna.

Jag kände en trygghet som jag inte hade känt på länge.

Det här var en plats där jag skulle bygga upp mitt liv igen.

Jag började lära mig svenska, spela fotboll, fick praktikplats och jobb.

Samtidigt spred talibanerna en video i hela Afghanistan om mig.

De säger att den som hittar mig eller dödar mig får 500.000 afghani, det är flera års-inkomster.

De har också skrivit meddelanden över messenger att de inte har glömt mig, att de kommer att hitta mig.

Min familj kan jag inte längre nå. Jag vet inte vad som har hänt med dem.

Jag är livrädd.

Talibaner dödar på ett grymt sätt.

Kanske stenar de mig eller halshugger de mig.

Jag har alltid drömt om en framtid där jag kan fortsätta mitt jobb för barns och kvinnors rättigheter på någon plats i världen.

Men Sverige ska utvisa mig tillbaka till Afghanistan och till min död.

Jag har förlorat allt hopp jag hade, och alla mina drömmar.

Jag skulle gärna skriva mitt namn under detta brev, men det går inte nu.